

Gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderdanigheid

door: P. Fuzier

Johannes 5:30; 7:17-18; 14:23; 16:24

Gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderdanigheid waartoe we vaak worden opgewekt, dragen altijd kostbare vruchten, zowel in het persoonlijke als in het gemeentelven. Waar ze ontbreken is het onmogelijk, dat de wandel tot eer van God is. De Mens Christus Jezus was volmaakt gehoorzaam, afhankelijk en onderdanig. Gedurende Zijn hele leven heeft Hij Zijn God en Vader volmaakt verheerlijkt. Lukas laat in het bijzonder Zijn afhankelijkheid en onderdanigheid zien. Johannes laat, misschien meer dan de andere evangeliën, de volmaakte gehoorzaamheid zien van Hem, *“die in de gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar Zichzelf ontledigd heeft, de gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend. En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood”* (Fil. 2:6-8).

Hieronder enkele teksten over de gehoorzaamheid van Christus in het Johannes evangelie.

- 4:34 *“Mijn voedsel is, dat Ik de wil doe van Hem die Mij heeft gezonden en zijn werk volbreng”*.
- 5:19 *“de Zoon kan niets doen van Zichzelf”*.
- 5:30 *“Ik kan van Mijzelf niets doen; zoals Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, omdat Ik niet mijn wil zoek, maar de wil van Hem die Mij heeft gezonden”*.
- 6:38-40 *“Want Ik ben van de hemel neergedaald, niet opdat Ik mijn wil zou doen, maar de wil van Hem die Mij heeft gezonden”*.
- 7:16-18 *“Mijn leer is niet van Mij”*.
- 8:28-29 *“en dat Ik vanuit Mijzelf niets doe; maar deze dingen spreek Ik zoals de Vader Mij heeft geleerd”*.
- 10:17-18 *“Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik mijn leven afleg”*.
- 12:49-50 *“Want Ik heb niet uit Mijzelf gesproken; maar de Vader die Mij heeft gezonden, die heeft Mij een gebod gegeven wat Ik zeggen en wat Ik spreken moet”*.

- 14:10 *“De woorden die Ik tot u spreek, spreek Ik niet vanuit Mijzelf, maar de Vader die in Mij blijft, Die doet de werken”*.
- 14:31 *“maar opdat de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden”*.
- 15:10 *“zoals Ik de geboden van mijn Vader heb bewaard en in zijn liefde blijf”*.
- 17:4 *“Ik heb U verheerlijkt op de aarde, terwijl Ik het werk heb voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven”*
- 18:11 *“de drinkbeker die de Vader Mij heeft gegeven, zou Ik die soms niet drinken?”*.

Wij zullen even stilstaan bij enkele woorden van de Heer in de hoofdstukken 5:30; 7:17,18; 14:23 en 16:24. Deze teksten wekken ons op tot gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderdanigheid en laten tegelijkertijd daarvan vruchten zien. Ze leggen ook bijzonder de nadruk op de gemeenschap met de Vader en de Zoon.

1. Rechtvaardig oordeel

De heilige Zoon van God die op aarde is gekomen als mens kon zeggen: *“Ik kan van Mijzelf niets doen; zoals Ik hoor, oordeel Ik, en mijn oordeel is rechtvaardig, omdat Ik niet mijn wil zoek, maar de wil van Hem die Mij heeft gezonden”* (Joh. 5:30). De volmaakte Mens bezit dit onderscheidingsvermogen, dat Hem veroorlooft alle dingen te waarderen, zoals God ze waardeert. Hij had een rechtvaardig oordeel. Als eerste, omdat Hij waardeert en oordeelt naar wat Hij hoort, dat wil zeggen naar wat Hij ontvangt van Zijn God. En als tweede, omdat Hij geen andere wil heeft dan die van Zijn God en Vader.

Wij begrijpen daarmee, waarom ons zo dikwijls onderscheidingsvermogen ontbreekt, waarom onze waardering van de dingen soms fout is en waarom ons oordeel niet altijd rechtvaardig is. Het gaat vaak mis, omdat wij ons dan laten leiden door onze eigen gedachten en proberen onze eigen wil te laten gelden. Dat God in ons de wens mag geven dat wij in alle omstandigheden een gezond oordeel mogen hebben en

rechtvaardig te oordelen. Behalve de zegen, die wij zelf daarvan zullen ondervinden, zal ook het leven van de gemeente er door vergemakkelijkt (verlicht) worden en dat zal tot vreugde van allen zijn. Om dit mogelijk te maken, moeten wij de onderwijs, dat de Heer ons geeft en Johannes 5:30 onthouden.

1^e Niet oordelen, naar wat wij denken of naar wat we denken te hebben gezien (dat zijn de oordelen van Elifaz. Job 4:8; 5:3; 15:17), maar volgens het Woord, dat ons de gedachte van God laat kennen. Dat Woord is het enige, dat van belang is en gezag heeft,

2^e Ons houden aan wat dat Woord ons zegt. Gehoorzaam zijn aan Zijn onderwijs.

3^e Niet proberen onze eigen wil op te leggen, maar ons nederig te onderwerpen aan de wil van God.

Dat is het geheim van een rechtvaardig geestelijk oordeel.

2. Kennis van de bron van het onderwijs

In hoofdstuk 7:17, 18 zegt de Heer hoe het mogelijk is, de bron van het onderwijs te kennen. Hij zegt: *“Als iemand zijn wil doen wil, zal hij van deze leer erkennen of zij uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek. Wie vanuit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen heerlijkheid; maar wie de heerlijkheid zoekt van hem die hem heeft gezonden, die is waarachtig en er is geen ongerechtigheid in hem”*. De gelovige, die niet zijn eigen wil volgt en de wil van God doet, openbaart daarin onderdanigheid van geest. Op deze manier bezit hij de kennis van de gedachten van God, zoals Zijn Woord het ons openbaart. Hij weet wanneer het onderwijs van God is en hij ontvangt het dan met alle gezag, dat verbonden is met dat wat van God komt. Hij zal echter elk onderwijs verwerpen, dat voorgesteld wordt door iemand, die vanuit zichzelf spreekt of zichzelf zoekt (Joh. 7:18; 8:44). Want zo'n gelovige kan de goddelijke bron onderscheiden, waaruit het onderwijs komt, dat hij kan ontvangen. Hij heeft dus de zekerheid, dat sla hij zijn wegen daar naar richt, hij de wil van God doet. Er is een verband tussen het onderwijs, dat hij ontvangt en de wil, waaraan hij gehoorzaamt, beiden moeten van God komen.

3. Gemeenschap met de Vader en de Zoon

Gehoorzaamheid is een bewijs van liefde. Het brengt de gelovige tot het genot van de gemeenschap met de Vader en met de Zoon. De Vader en de Zoon komen dan woning bij hem maken. Dat is wat de Heer zegt tegen de Zijnen: *“Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren, en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken”* (Joh. 14:23).

God heeft alle mensen zonder uitzondering lief. Hij heeft die liefde geopenbaard in de gave van Zijn Zoon. *“Want toen wij nog krachteloos waren, is Christus te*

rechter tijd voor goddelozen gestorven... ..Maar God bevestigt zijn liefde tot ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren” (Rom. 5:6-10; Joh. 3:16; Ef. 2:4-10). Maar op een bijzondere wijze heeft God lief met een, je zou het zo kunnen noemen, relationele liefde. Allen, die door genade en door het geloof in het werk van Christus, zijn, Zijn kinderen geliefde kinderen geworden. *“Ziet welk een liefde de Vader ons gegeven heeft, dat wij kinderen van God genoemd zouden worden, en wij zijn het ook”* (1 Joh. 3:1). Hij heeft ons Zijn eigen natuur gegeven en heeft ons lief met een liefde, waarvan niets ons ooit zal kunnen scheiden (Rom. 8:31, 39).

Nog inniger is de liefde, waarmee Hij, die van Zijn kinderen liefheeft, die hun gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderdanigheid tonen door Zijn Woord te bewaren. Over deze liefde van gemeenschap spreekt de Heer, als Hij zegt: *“mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken”*. Dat is ook de betekenis van Jesaja 56:5 waar staat: *“Ik geef hun in mijn huis en binnen mijn muren een gedenkteken en een naam, beter dan zonen en dochters; Ik geef hun een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden”*. Hoe kan hij dan er een plaats en een naam hebben, die beter is dan zonen en dochters? Gaat het hier niet om het genot van de kostbare innige gemeenschap die God kan en wil hebben met kinderen, die trouw wandelen? Inderdaad, die belofte wordt gedaan aan hen die Zijn sabbatten onderhouden en de dingen verkiesen waarin God behagen scheidt en die vasthouden aan Zijn verbond (Jes. 56:4).

Die mijn sabbatten onderhouden

“Want in zes dagen heeft de HERE de hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de HERE de sabbatdag en heiligde die” (Ex. 20:11). Maar het bevel: *“Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt”* is niet alleen gegrond op de voltooiing van het scheppingswerk van God, het is ook gegrond op grond van Zijn verzoeningswerk.

Denk in dit opzicht eraan, dat de heerlijkheden van Christus ons worden voorgesteld in relatie tot de schepping en ten opzichte van de verzoening. Want, *“Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene van de hele schepping... ..Hij die het begin is, de eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen”* (Kol. 1:15, 18).

Mozes herinnert het volk aan dit goddelijke bevel, op het ogenblik dat Israël de Jordaan zal doorgaan om in het land van de belofte te gaan. *“Onderhoud de sabbatdag, dat gij die heiligt, zoals de HERE, uw God, u geboden heeft... ..want gij zult gedenken, dat gij dienstknechten in het land Egypte geweest zijt, en dat de HERE, uw God, u vandaar heeft uitgeleid met een sterke hand en met een uitgestrekte arm; daarom heeft*

u de HERE, uw God, geboden de sabbatdag te houden” (Deut. 5:12-15).

Het woord ‘daarom’ uit vers 15 verbindt het onderhouden van de sabbat met de bevrijding uit Egypte toen ze door de Rode zee gingen (Ex. 14). Talrijke teksten uit het Oude Testament tonen ons wat een belang de Heer hechtte aan de stipte onderhouding van de sabbat. Zelfs in de ploeg- of oogsttijd (Ex. 34:21). Zelfs de noodzaak om te werken kon op geen enkele manier, het niet onderhouden van de sabbat verontschuldigen.

Numeri 15:32-34 spreekt over iemand die hout sprokkelde op de sabbatdag. Het laat ons zien dat het verstoren van de rust op de zevende dag een ernstige zonde was. Het was niet een onopzettelijke zonde, maar een zonde met voorbedachten rade. Het was een lastering van de Heer, een verachten van Zijn Woord en zo iemand moest uitgeroeid worden. Ze wisten echter niet wat met zo iemand gedaan moest worden, zodat de Heer zelf tegen Mozes zegt: *“Die man zal zeker ter dood gebracht worden; de gehele vergadering zal hem buiten de legerplaats stenigen”.*

Talrijke teksten tonen ons, dat een van de belangrijkste verwijten, die aan het volk worden gedaan, is, dat zij de sabbat niet hebben gehouden. In Nehemia staat bijvoorbeeld: *“In die dagen zag ik in Juda mensen, die wijnpersen traden op de sabbat en vrachten koren binnenhaalden en op ezels laadden, alsook wijn, druiven en vijgen en allerlei last, en deze op de sabbatdag naar Jeruzalem brachten. Ik gaf een waarschuwing, toen zij levensmiddelen verkochten. De Tyriërs die daar woonden, brachten vis en allerlei koopwaar en verkochten ze op de sabbat aan de Judeeërs, zelfs in Jeruzalem. Toen onderhield ik de edelen van Juda hierover en zeide tot hen: Wat doet gij daar voor slechts, dat gij de sabbatdag ontheiligt? Hebben ook uw vaders niet zo gedaan en heeft onze God niet daarom al deze rampspoed over ons en over deze stad gebracht? Zult gij nu nog heviger toorn gloed over Israel brengen door de sabbat te ontheiligen?”* (Neh. 13:15-18).

En de Heer dringt er, bij monde van de profeet, zeer op aan bij het volk om de rust van de zevende dag te eerbiedigen. *“Indien gij niet over de sabbat heenloopt door uw zaken te doen op mijn heilige dag, maar de sabbat een verlustiging noemt, de heilige dag des HEREN van gewicht... ...dan zult gij u verlustigen in de HERE...”* (Jes. 58:13-14).

Hoewel wij nu de zevende dag niet waarnemen maar de eerste dag van week, de “dag van de Heer” (Op. 1:10), zijn de lessen, eertijds gegeven door de Heer aan Zijn aardse volk niet van minder betekenis dan zij voor Israël waren. Zou er een gelovig zijn, die zijn eigen plezier zoekt op die heilige dag (Jes. 58:13)? Of zou hij gaan werken op die dag, zoals hij dat de andere zes dagen van de week gedaan heeft? Want de “dag van de Heer” herinnert hem eraan, wat Christus voor hem gedaan heeft: Zijn overwinning op satan en op de dood behaald, Zijn heerlijke opstanding, nadat Hij de dood

voor alles gesmaakt heeft en de drie uren van het verlaten zijn.

Zijn sabbatten onderhouden betekent nu voor ons: “dag van de Heer” eerbiedigen en in ere houden. Een dag die van Hem is en die dus Hem helemaal moet worden toegewijd, in het bijzonder in het samenkomen van de gemeente. Een dag die voorbereid moet worden in onze harten in de zes dagen die eraan vooraf gaan. Dit lijkt op de zes stappen die voorafgaan aan de offerande van de stier en het gemeste kalf bij het vervoer van de ark des Heren (2 Sam. 6:13). Wat een waarde hecht de Heer er aan, dat we op Zijn dag, Hem meer eren, dan we opgeroepen worden te doen op alle andere dagen van ons leven. Daarin tonen we, dat wij Hem liefhebben, Hem, die ons het eerst heeft liefgehad.

Die verkiezen wat Mij behaagt

Laten we er aan toevoegen, dat het waarnemen van de eerste dag van de week niet het werk voor de Heer uitsluit: het brengen van het evangelie aan de wereld; christelijke bezoeken; gastvrijheid bewijzen o.a. En nog dit: zou een dokter de noodzakelijk hulp kunnen weigeren aan een zieke, als zijn toestand een onmiddellijk ingrijpen vereist? In dergelijke gevallen moet de gelovige geoefend zijn voor God om naar zijn geweten te beslissen, wat zonder uitstel moet gebeuren.

“Om te beproeven wat het beste is” (Fil. 1:10). Deze keuzes kunnen we alleen maken naar de mate dat onze liefde meer en meer overvloedig in kennis en alle inzicht (Fil. 1:9). Deze liefde zal ons leiden en alles terzijde laten, wat op zichzelf misschien geen kwaad is, maar daadwerkelijk niet is dat waarin God welbehagen heeft en ons wijden aan wat Zijn hart volledig goedkeurt, wat Zijn hart behaagt en ons toestaat een nauwe gemeenschap met Hem te genieten.

Die vasthouden aan mijn verbond

Het “vasthouden mijn verbond” is voor ons in de tegenwoordige bedeling: *“wat u echter hebt, houdt dat vast totdat Ik kom”* (Op. 2:25; 3:11). Houdt vast aan het Hoofd (Kol. 2:19) en ook aan het geheel van de waarheden, die ons zijn toevertrouwd, zij zijn allemaal met Christus verbonden en vormen samen ‘het goede pand’, dat wij moeten bewaren, door de Heilige Geest die in ons woont (2 Tim. 1:14).

Dan zullen we in Zijn huis en binnen Zijn muren – afgezonderd van de wereld in al haar vormen – een plaats en een naam hebben, beter dan zonen en dochters. Wij zullen dan genieten van Zijn liefde, zoals gehoorzame en afhankelijke kinderen kunnen genieten van de liefde van hun vader. Wij zullen van Hem ontvangen “een eeuwige naam, die niet uitgeroeid zal worden” (Jes. 56:5). Hij zal ons *“een witte steen geven en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet, dan die hem ontvangt”* (Op. 2:17).

4. Volkomen vreugde

Laten we aan de Heer vragen, dat Hij ons een christelijk leven mag geven, waarin we kunnen genieten van een heel kostbaar iets. *“Bidt en u zult ontvangen, opdat uw blijdschap volkomen zal zijn”* (Joh. 16:24), heeft de Heer ook tegen de Zijnen gezegd, voordat Hij hen verliet. Gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderdanigheid vinden hun uitdrukking in het gebed. Dat kunnen we op een bijzondere wijze zien in het leven van de volmaakte Mens op aarde. Dat is het geheim van ware vreugde, een volkomen blijdschap.

Gehoorzaamheid, afhankelijkheid en onderdanigheid zullen ons:

- 1^e een rechtvaardig oordeel geven;
- 2^e een gezond onderscheidingsvermogen over de dingen, de waarde en de bron laten zien van het voorgestelde onderwijs;
- 3e laten genieten van een gelukkige gemeenschap met de Vader en met de Zoon;
- 4e laten genieten van een volkomen en algehele vreugde.

Mocht dit toch een aanmoediging zijn om God te gehoorzamen, van Hem afhankelijk te zijn en ons te onderwerpen aan Zijn wil.

Oorsprong: *Le Messager Evangélique* 1969-201

Titel: *Obéissance, dépendance, soumission*

© Oude Sporen 2006